

[Udenrigsministeren.]

mer, ikke alene på det sikkerhedsmæssige område, men også på det økonomiske, handelspolitiske og energipolitiske område.

Det betyder efter regeringens opfattelse ikke, at der nødvendigvis behøver at være identiske standpunkter i alle udenrigspolitiske spørgsmål, eller at der ikke kan være tale om en konkurrence på økonomiske og handelsmæssige områder.

Det afgørende er, at begge parter anerkender det fundamentale behov for fællesskab på det sikkerhedspolitiske område og det mål af hensyn, dette kræver på andre områder.

Det er regeringens opfattelse, at det er muligt at udbygge det europæiske samarbejde i respekt for disse grundsynspunkter og uden at komme i konflikt med hensynet til USA. Det kræver naturligvis en løbende konsultation og en gensidig forståelse.

Det er mit håb, at denne opfattelse vil blive bekræftet ved en snarlig vedtagelse af den erklæring om forholdet mellem EF og USA, der har været arbejdet på siden efteråret 1973, og af den erklæring om de atlantiske relationer, der arbejdes med inden for NATO.

Det er 25 år siden, der i denne sal blev truffet beslutning om Danmarks tilslutning til Den nordatlantiske Traktat. Der står stadig et solidt folketingsflertal bag denne beslutning, og der er gennem årene af skiftende udenrigsministre mange gange givet bekræftelse på vort tilhørsforhold til det atlantiske samarbejde.

Jeg vil gerne slutte mig til denne række. Det har været og er et godt ståsted for os og et sikkert udgangspunkt for aktive bestræbelser på at skabe mere sikkerhed og tryk-
hed i verden.

Den vestlige verdens sammenhold inden for NATO er en forudsætning for afspændingspolitikken. Netop i en periode, hvor der er mulighed for bevægelse og optøning, er det nødvendigt for de europæiske lande at kunne deltage i drøftelserne i en atmosfære af sikkerhed og samarbejde og ikke i en sikkerhedspolitisk flydende situation.

Det er et væsentligt fremskridt, at Øst og Vest under forhandlingerne om gensidige og balancerede styrkereduktioner i Wien i en saglig atmosfære har kunnet tale om omtålelige militærpolitiske emner af direkte be-

tydning for de deltagende landes sikkerhed.

Det er stadig væsentligt, at NATO er smidig nok til at tilpasse sig ændrede vilkår på en lang række områder, og det er også vigtigt, at arbejdet med den fortsatte afspænding går videre, således at det kan manifestere sig i en mindsket rustningsindsats og en mindre koncentreret militær tilstedeværelse langs Vesteuropas grænser.

På det praktiske plan har Europas forøgede vægt fundet udtryk i dannelsen af den såkaldte Euro-gruppe, som består af forsvarsministrene fra de europæiske medlemslande i NATO, dog undtaget Frankrig, Island og Portugal.

Gruppen har til formål at frembringe et stærkere og mere sammenhængende europæisk bidrag til alliancens fælles forsvar ud fra en erkendelse af, at vore ressourcer er begrænsede.

Gruppens opgave er helt pragmatisk, og den skal ikke søge at lede udviklingen i nogen bestemt retning, men alene være med til gennem et rationelt praktisk samarbejde at forøge effektiviteten i medlemmernes forsvarsbestræbelser på den mest økonomiske måde. Et udtryk herfor er det fælles 5 års program, European Defence Improvement Programme.

Såfremt de nuværende drøftelser om forholdet mellem Europa og USA fører i retning af, at Europa på en eller anden måde påtager sig en større del af den fælles forsvarsmæssige byrde, kan sådanne fælleseuropæiske bestræbelser komme til at spille en vis rolle. I denne forbindelse kan man ikke se bort fra, at de former for fredeligt samarbejde, som også er henlagt til NATO, såsom videnskab og forskning, på længere sigt kunne danne grundlag for et industrielt samarbejde også mellem EF-landene og andre europæiske medlemmer af forsvarsalliancen.

I forholdet mellem Øst og Vest er bestræbelserne for at tilvejebringe en afspænding gået fra en periode, som bestod af hensigts-erklæringer, til en periode med mere praktisk arbejde.

Dialogen mellem USA og Sovjetunionen er blevet fortsat. Under generalsekretær Bresnjevs besøg i USA i sommeren 1973 blev der indgået vigtige aftaler mellem disse to lande.

Forbundsrepublikken Tyskland og DDR